

Mùa Thu Trong Em

Hoài Anh khẽ mở mắt. Cô nhận ra mình vừa bước ra khỏi giấc ngủ êm dịu. Việc đầu tiên cô làm trong ngày là ghé mắt ra ngoài cửa sổ. Trời vẫn mưa rả rích. Mưa suốt cả ngày hôm qua mà đến giờ vẫn chưa dứt. **Hoài Anh** cảm thấy lo lắng. Hôm nay là ngày cuối cùng cô được đi chơi với anh. Thế mà trời lại mưa thế này. Cô cầu mong ông trời cho cơn mưa chấm dứt trước giờ hẹn...

“Nếu Ông cho mưa dứt trước khi anh ấy đến thì con hứa tháng này con sẽ không mua cái váy nào nữa”

Sau khi ước xong, cô nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm. Vẫn còn vương vấn giấc ngủ ngon, không khí thì mát mẻ, cô lại khép mi ngủ tiếp. Khi tỉnh dậy cô lại nhìn đồng hồ. Cô sửng sốt khi thấy đồng hồ đã điểm mười hai giờ trưa. **Hoài Anh** nhìn ra ngoài trời thì trời mưa tầm tã. Cô giở điện thoại ra thì thấy năm cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn của anh.

“Anh gọi em mãi không được nên đành quay về. Hôm nay anh định gặp em để nói lời chia tay. Vĩnh biệt em!”

“Không, không thể như thế được, tại sao mọi thứ lại như thế này!”

Thế giới như sụp đổ trước mắt cô. Cô đã đánh mất anh, người mà cô yêu hơn chính bản thân mình. Không những thế cô còn ngủ quên đi rồi không được gặp anh lần cuối. Trái tim cô lấp đầy bởi nỗi đau đớn. Cô bật khóc nức nở. Nhưng không có giọt nước mắt nào...

Hoài Anh từ từ mở mắt. Đồng hồ mới chỉ tám giờ. Ngoài trời, mưa đã dứt hẳn nhường chỗ cho một mảng trời tươi sáng. Hóa ra cô vừa trải qua một cơn ác mộng. Tất cả đã biến mất, chỉ có nỗi đau là vẫn còn đây, trong trái tim cô. Cô lo sợ khi nghĩ rằng đó không chỉ là một giấc mơ mà là một điềm báo. Cô bèn nhắc điện thoại lên gọi cho anh:

- Anh à, anh dậy chưa đấy?
- Anh vừa mới dậy.
- Qua đón em luôn đi.
- Vẫn còn sớm mà. Sao? Anh chưa đi mà đã nhớ rồi à?
- Ai thèm nhớ anh? Trời đang khô ráo thì mình đi luôn kéo tí nữa lại mưa.
- Ok, được rồi, anh qua luôn.

Nghe được giọng nói của anh, Hoài Anh đã yên tâm hơn. Cô bắt đầu chuẩn bị cho buổi hẹn của mình: từ chải đầu, kẻ mắt, đánh phấn, tô son cho đến chọn váy. Dù không phải người cầu kì nhưng cô cũng muốn hôm nay mình phải đẹp hơn mọi ngày. Băn khoăn mãi mới chọn được váy, cô khiến anh phải chờ mất mười lăm phút. Khi ra đến nơi thì anh tỏ vẻ giận dữ:

- Bảo đến ngay xong rồi bắt người ta chờ cả tiếng đồng hồ thế à?

- Anh điều thế. Mới có mười lăm phút thôi mà. Thôi, em xin lỗi. Đừng giận em mà.
- Thôi được, trông em hôm nay cũng khá xinh nên anh tha cho.
- Anh đúng là đồ háo sắc.
- Ờ hay, khen mà cũng bị mắng. Thế người đẹp hôm nay thích ăn gì nào?
- Em không biết, tùy anh chọn.
- Ăn bún riêu nhé?
- Vâng.

Thế là hai đứa đi ăn bún riêu. Đối với cô thì đi đâu cũng được, chẳng quan trọng, miễn là được ở bên anh, được nhìn thấy khuôn mặt anh, được nghe giọng nói ấm áp của anh, được nép vào bờ vai anh. Cô yêu anh cũng như yêu mùa thu Hà Nội. Những con đường quen thuộc bỗng trở nên dịu dàng hơn, những hàng cây rung rinh theo từng cơn gió, hương thơm ngọt lành của mùa thu chẳng thể cảm nhận được ở mùa nào khác trong năm. Văng trong tâm trí cô là những câu thơ của Nguyễn Đình Thi:

“Sáng mát trong như sáng năm xưa

Gió thổi mùa thu hương cốm mới

Tôi nhớ những ngày thu đã xa

Sáng chớm lạnh trong lòng Hà Nội

Những phố dài xao xác heo may”

Những cơn gió mát thổi vào tâm hồn cô nhẹ nhàng và tinh khôi. Vị ngọt của mùa thu và vị ngọt của tình yêu hòa quyện lại khiến cô cảm

thấy thật hạnh phúc. Ước gì cô có thể cùng anh tận hưởng trọn vẹn một mùa thu Hà Nội. Mới yêu nhau có hai tháng mà ngày mai anh đã phải đi du học nơi phương trời xa xôi. Lúc ngồi ăn bún riêu, nghe anh bảo sang bên kia biết bao giờ mới lại được ngồi vỉa hè ăn bát bún riêu ngon lành thế này mà cô thấy chạnh lòng thương anh.

Sau đó hai người lên Vincom chơi, ở Hà Nội cũng chẳng còn chỗ nào khác để chơi. Giới trẻ thường tụ tập ở đây, đặc biệt là trên tầng sáu, nơi có rạp chiếu phim Megastar. Nhiều bạn trẻ không đi xem phim cũng hàng ngày lướt qua lướt lại trên này để khoe những bộ đồ hợp mốt của mình. Một số khác thì lên đây để nhìn ngắm thiên hạ và bình phẩm về họ. Mặc dù không phải là người thích sự ồn ào, náo nhiệt nhưng Hoài Anh cũng luôn cảm thấy vui vui khi lên đây. Cô cảm nhận thấy nhịp đập của tuổi trẻ trong trái tim mình. Và lại, đã có anh ở bên cô, chở che cho cô. Dù ở giữa biển người thì cô cũng vẫn cảm thấy như chỉ có hai người mà thôi. Anh mua vé xem phim cho hai người. Trong lúc đợi đến giờ chiếu, họ ngồi ngắm những nam thanh nữ tú ở đây.

- Này, sao anh cứ dán mắt vào chị kia thế.
- Vì trông cô ấy đẹp quá.
- Đẹp hơn em chứ gì?
- Em làm sao thế. Tự nhiên lại ghen vợ ghen vắn. Anh ngắm cho vui thôi. Anh làm sao yêu ai khác ngoài em được.
- Thật không?

Anh véo má cô.

- Thề luôn!

Cô mỉm cười nhìn vào mắt anh, tin tưởng vào tình yêu anh dành cho cô. Rồi bỗng cô nhìn thấy một cặp vợ chồng trung niên người Tây nắm tay nhau đi xem phim. Cô cảm thấy ấm lòng, hình ảnh đó đem lại cho cô niềm tin vào sự tồn tại của tình yêu vĩnh cửu, sinh vật vốn bị coi là đã tuyệt chủng trong thời đại ngày nay. Cô ước sao mình và anh cũng được như đôi vợ chồng kia, vẫn giữ được tình yêu cho đến khi bạc mái đầu.

Đến giờ chiếu phim, hai người bước vào rạp ngồi. Anh vòng tay ôm lấy cô, cô tựa đầu vào bờ vai rắn rỏi của anh. Anh vuốt ve mái tóc của cô. Hoài Anh thì thầm:

- Anh còn nhớ lần đầu mình đi xem phim không?
- Nhớ chứ. Hôm đấy em ngủ từ đầu đến cuối phim. Anh mới nghĩ là cái con bé này nó ngủ giỏi thế không biết.
- Anh lại điều rồi. Em xem được nửa phim rồi mới ngủ nhé. Mà tại hôm đó em mệt. Hihi, thế là em cũng tựa đầu vào vai anh như thế này.
- ...
- Anh à, anh đừng đi nữa có được không?
- ...
- Anh ở lại với em được không?
- ...

Anh lặng yên, xúc động vì những lời nói của cô. Trong một giây lát, anh đã muốn thốt lên "Anh sẽ ở lại với em" nhưng rồi lại thôi. Anh không thể trẻ con như thế. Anh không thể từ bỏ tất cả ước mơ, hoài bão của mình chỉ vì một phút nông nổi nhất thời.

- Anh đi rồi sẽ về với em mà, có đi mất luôn đâu mà lo.
- Nhưng con bạn em cứ bảo là nhiều đôi xa nhau rồi tan vỡ lắm, xa mặt cách lòng mà.
- Kệ người ta nói gì thì nói. Chỉ cần em giữ vững niềm tin là được. Anh cũng thế.
- Vâng.

Phim bắt đầu chiếu, hai người lặng yên theo dõi. Bộ phim có tên Step up 3 nói về những con người đam mê với những điệu nhảy sôi động. Nhưng sau khi xem xong phim, Hoài Anh chẳng còn nhớ gì về bộ phim, tất cả trôi tuột khỏi trí nhớ của cô, tất cả những gì đọng lại chỉ là những lời nói, những ánh mắt và những nụ hôn của hai người. Xem phim xong, anh đưa cô lên hồ Tây chơi. Lên hồ, gió càng mát hơn. Mặt hồ trải ra mênh mông gợn sóng. Bầu trời nhuộm một màu thu buồn, như màu của sự chia li. Cảnh buồn nhưng đẹp đến say lòng người. Hoài Anh khẽ hát mấy câu trong bài “Nhớ mùa thu Hà Nội” của Trịnh Công Sơn:

“Hồ Tây chiều thu, mặt nước vàng lay bờ xa mời gọi.

Màu sương thương nhớ, bầy sâm cầm nhỏ vỗ cánh mặt trời”

- Anh sẽ nhớ mùa thu Hà Nội lắm.
- Năm nay lại còn Đại lễ một nghìn năm Thăng Long nữa chứ.
- Ừ, cũng sắp đến trung thu nữa.
- Trung thu thì năm nào chẳng có?
- Nhưng nếu anh ở lại thì anh sẽ có trung thu đầu tiên với em, phải khác chứ.
- Thế thì anh ở lại đi.

Hoài Anh cười. Anh đưa tay vuốt tóc cô, say đắm nhìn vào mắt cô, rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô nụ hôn đam mê. Nụ hôn ấy như lời thề chung thủy của anh dành cho cô. Chứng kiến nụ hôn ấy là bầu trời cao, là mặt hồ rộng, là cơn gió mát, là mùa thu Hà Nội. Tất cả như lặng đi say sưa ngắm nhìn tình yêu của đôi trai gái. Sau đó, hai người còn tâm sự mãi. Chỉ còn hôm nay để hai người tận hưởng những giây phút bên nhau. Ngày mai sẽ chỉ còn hương vị của sự chia li.

Bỗng chốc, trời lại đổ mưa, cơn mưa thu lây rây tươi mát.

- Mưa rồi, về thôi anh.
- Ở lại một tí tắm mưa đi.
- Không được, mai anh đi rồi, nhớ bị ốm thì sao.
- Thì càng tốt, anh sẽ ở lại luôn với em.

Anh cười sáng khoái, cô cũng cười theo.

“Anh là mùa thu, mùa thu trong em”, cô thầm nghĩ.

Hai người nắm tay nhau khiêu vũ trong mưa, giống như trong phim Step up mà họ vừa xem. Họ bỗng thấy mình giống như những kẻ ngốc nghếch khờ dại. Họ đang yêu...

Đêm hôm sau

Ở sân bay Nội Bài, gia đình và người thân tiễn anh lên đường. Giây phút chia li nặng nề và im lặng. Trước khi đi, anh ôm cô lần cuối:

- Anh đi nhé!

Rồi anh bước qua cánh cửa phòng chờ, vẫn cố ngoái lại nhìn mọi người. Ánh mắt của anh dừng lại khi bắt gặp ánh mắt của cô. Trong khoảnh khắc, sự tiếc nuối ngập tràn trong đôi mắt anh. Anh quay

đầu lại và bước tiếp. Cô nhìn theo cho đến khi bóng anh khuất hẳn.

“Người đi, ừ nhỉ người đi thực

Mẹ, thà coi như chiếc lá bay

Chị, thà coi như là hạt bụi

Em, thà coi như hơi rượu say...”

Lúc này cô mới cảm thấy nỗi mất mát của mình to lớn nhường nào.

Cô nghĩ đến ngày mai, ngày kia, ngày kia... những lúc cô buồn sẽ chẳng có bờ vai nào để cô dựa vào, sẽ chẳng có cánh tay nào ôm cô, sẽ là một mùa đông rất lạnh, sẽ là một năm rất dài. Dù vẫn có thể nhìn thấy anh, nói chuyện với anh qua skype, nhưng dẫu sao vẫn cứ là xa cách. Họng cô nghẹn lại. Mắt cô nhòa đi. Cô không ngăn được dòng lệ tuôn trào. Cô ôm mặt khóc nức nở. Suốt quãng đường về, cô cứ khóc mãi như thế thôi...

Một chiều nọ, Hoài Anh một mình dạo bước ở hồ Gươm. Những cơn gió vẫn man mác lùa qua kẽ lá, hương mùa thu vẫn ngọt lành như ngày hôm nao, nhưng dường như vẫn còn thiếu một điều gì đó để tạo thành mùa thu Hà Nội. Cô biết đó là điều gì...

“Anh ra đi, mang theo mùa thu đi, anh là mùa thu trong em”

Hà Nội, 31/8/2010

Nguồn: Tác giả/VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: NgụyXưa đưa lên

vào ngày: 4 tháng 9 năm 2010